

SVŠGUGL

Umetniška gimnazija, smer sodobni ples predstavlja:

Pred-premiera '22

PRED KONCEM

NASTOPAJO DIJAKINJE 4. LETNIKA UMETNIŠKE GIMNAZIJE, SMER SODOBNI PLES:

MARCELA FIRM, AJA GAVEZ, IVANA KOCUTAR, ALINA KOŠIR, NEŽA KOŠOROG,
MONIKA LEUŠTEK, KAJA MALJEVAC, LIJA OGRINC, JULIJA PEGAN, NEŽA PEVEC,
NIKA PODKORITNIK, SARA PUCIHAR, AJDA NINA ŠKVARČ, LOTTI ŠTRICELJ,
LANA TIVADAR, NINA TRILER, GAIA VLAHOVIČ, ELA URŠIČ, PIJA ŽABAR

Letošnja prva plesna uprizoritev 4. letnikov smeri sodobni ples je prav tako kot uprizoritev smeri gledališče in film posvečena razmišljanju, utelešanju, uprizarjanju pozicije posameznika, soočenega s svojo ujetostjo v absurdnem svetu, ko se znajde v situaciji brezizhodnosti v življenju, ko nič in ničemur več ne verjame, ko ostanejo samo še privajenost, zdolgočasenost, pozaba in trpljenje.

»Ali ne vidite, da tečete čisto narobe?
Teče se v smeri urinega kazalca!«

Matjaž Zupančič, del anekdote o tem, kdo v krogu teče v napačno smer

Mentorsko vodstvo: Maja Delak

Svetovanje in mentorska pomoč: Mojca Dimec, Nina Fajdiga, Andreja Rauch Podrzavnik, Urška Vohar

Avtorska glasba: Matjaž Predanič, Andraž Mazi: *Logično*, Luka Prinčič: *La fille de regiment* ('remix'),

Lucia Fumero: *L'oiseau, set fire to flames: This Thing Between Us Is A Rickety Bridge Of Impossible Crossing / Bonfires For Nobody ...* Uporabljeni so odlomki in citati naslednjih skladb: *Devil in Disguise* (Elvis Presley), *Thriller* (Michael Jackson), *Convien partir / La Fille de regiment* (G. Donizetti), *A Postcard to Henry Purcell* (Marianelli), *The Soul of Mbira* (Pavel Dovgal)

V videu so uporabljena likovna dela: opus slikarja Renéja Magritta

Oblikovanje svetlobe: Urška Vohar / Tehnično vodstvo: Marko Levičnik, Matjaž Predanič

Organizacijska in izvedbena pomoč: Nina Fajdiga, Leon Marič, Andreja Podrzavnik, Aja Zupanec (za plesni aktiv SVŠGUGL)

Fotografije predstave: Nada Žgank, Lana Baltič / Produkcija: SVŠGUGL, ravnatelj Alojz Pluško

PLESNI IN GLEDALIŠKI CENTER PGC, KARDELJEVA PLOŠČAD 28 A, LJUBLJANA

PREMIERA: četrtek, 10. marca 2022, ob 18.00

PONOVITVE: četrtek, 10. marca 2022, ob 13.30 (predstava za dijake SVŠGUGL)

petek, 11. marca 2022, ob 11.00 in ob 13.30 (predstava za dijake SVŠGUGL) ter ob 18.00 (za izven)

SEDEM SLIK MANIFESTA PRED KONCEM

Moje besede ne bodo imele smisla,
ampak tako mora biti.

Zakaj?

Zato, da ima stvar lahko smisel,
čeprav ta smisel ni razumen drugim,
še najmanj pa meni.

Absurd.

Preprosta oznaka,
ki jo lahko skoraj vsak dan pripišemo vsaj eni prigodi.

Ampak kateri?

Kaj je za vsakega posameznika absurd?

Ga lahko zares sploh definiramo?

Zato rečem: »Stop!«

Stop temu razmišljanju in prosim za izbris te besede,
saj se mi zdi krivična.

Nekomu logična in jasna, lahko celo pripisljiva,
meni pa se zdi grozna.

Kako nekaj definirati kot absurdno?

Kako v življenju zaznati

ali ne zaznati elementov absurdnosti,
če zares ne vemo, kaj to pomeni?

1. Pod nobenim pogojem ne morem pričakovati,
da bom lahko porazila absurd sveta, ampak moram poskusiti!

2. Naš sistem je na absurdnem vrhuncu, saj s storilcem ravna kot z otrokom
in si jemlje pravico, da ga kaznuje, hkrati pa mu kot odraslemu zanika tolažbo.

3. Največji absurd moje generacije bo modrost tvoje!

4. Če ustvarim sliko, ki izhaja iz tvoje imaginacije, ta ni resnična.
Izgleda ko da je resnična, a do trenutka,
ko se pokaže, da ni resnična, je že prepozno.

5. V prerokbi je napisano le: Življenje = Absurd.

6. Ko govorimo o performansu,
govorimo le o obupanih poskusih ustvariti nekaj zunaj norme.

7. Le z žalovanjem in tragedijo lahko prikažemo
ponavljajoče se humorne in absurde slike.
Tako si predstavljamo življenje.

Ajda Nina Škvarč 4. H

NAJBOLJ ZVESTI ZAVEZNIKI ...

Najbolj zvesti zavezniki so bili postavljeni prvi na bojne položaje, kasneje pa sva privlekli še vse rezerviste, ki so že nekaj let ždeli v temi, čakajoč na izpolnitev poslanstva. Tudi njih sva postavili na raznorazne položaje. Na samo špico pa je Angela namestila najprimernejšega kandidata za čelo vojske.

Ko so bili že skoraj vsi pripravljeni, sem ugotovila, da se midve, Angela in Julija, nisva umestili nikamor.

Angela je iz omare s težavo privlekla ogromnega medveda na izbrani položaj. Zmagoslavno je dvignila desno roko v zrak: »Julija, v omari je gorila zate«, mi je rekla. Navdušeno sem jo privlekla in se postavila ob njen desni bok, nekoliko za njo.

Še enkrat sva preverili celotno postavitve, si zaželeli srečo in čakali na napad.

Julija Pegan, 4. H

POSAMEZNIK IN ZGODOVINA

Posameznik je le neznaten del širšega toka zgodovine.

Njegovo dojemanje in delovanje sta omejeni,
tudi če se posamezniku ne zdi tako.

Je sam, brez orodij, s katerimi bi presegel svoje lastne omejitve,
ki jih okolje določa in hkrati omejuje.

To sem zapisala asociativno ob slikah Reneja Magritta.

Zavesa loči prostor od prostranega.

Zunaj so dolga prostranstva niča, ampak znotraj je ujeto nekaj.

Tako se zdi. Znotraj se pripravljamo na boj.

Se mi zdi.

Znotraj je nekaj, kar nam daje obliko.

Prostor se od spredaj razpira po celotni površini
in razkriva nekaj, kar je megleno.

Pripravljamo se na boj.

Na notranji strani se kažejo ustrezni pogoji,
da se nekaj zgodi, oziroma ustvarjajo pričakovanje,
da se bo nekaj zgodilo.

Na to vsi čakamo. Nekateri stojijo na sredi,
drugi ob straneh, ampak vseeno gledajo proti odprtini.

Nekateri so šli proti njej in čakajo.

Kmalu ugotovimo, da še ne gre zares.

Zadaj se razpira še en pogled, ki se gleda od zgoraj navzdol.

Ne verjame temu, kar vidi, ampak hkrati ni presenečen.

Vlečem te, ker te vlečem, ker sem te vlekla že prej.

Občutki prihajajo v valovih, zato vem, da bo kmalu minilo.

Gledam od zgoraj navzdol, kako nosim svojo lastno gmoto.

Prišla bi k sebi, če bi znala.

To je nekaj, kar smo lahko storili.

Lahko bi storili tudi nekaj drugega.

Ko sem pretehtala opcije, sem videla,
da ni bilo velikih razlik, kar me je osupnilo.

Opcije so bile popolnoma enakovredne,
nobena ni bila bolj vabljiva od drugih.

Tik nad površino lahko začutiš oboje.

Za hip smo lahko pogledali »notri«.

Vse skupaj ni bilo nič posebnega, nič,
kar bi pričakovali, ampak vendar smo to naredili.

Ivana Kocutar, 4. H

ENA DLAN UDARI V DRUGO.

Zvok udarca kot kladivo časa.

Potuje po prostoru.

Prav nalezljivo se širi.

Zmoti ga občutek, tako močan, da presune vse.

Obstaja pa nekdo, ki čuti drugače.

In kar naenkrat se ta oseba zdi kot magnet.

Vsak bi raje bil vesel kot žalosten.

In vsak bi raje bil srečen kot vesel.

Nina Triler, 4. H

Pred-premiera '22

je naslov vsakoletne uprizoritve
Umetniške gimnazije SVŠGUGL,
smer sodobni ples, ki omogoča
dijakinjam in dijakom organiziran
vstop in pred-izkušnjo nastopanja
na profesionalnih odrih.

Avtorice prispevkov: Maja Delak (mentorica)

in dijakinje 4. H: Ivana Kocutar, Julija Pegan, Ajda Nina Škvarč, Nina Triler

Urejanje besedil: Andreja Kopač

Lektorski pregled: Mojca Dimec

Fotografije: Lana Baltič

Oblikovanje: Tanja Radež

SVŠGUGL

Umetniška gimnazija, smer sodobni ples